

Христо не беше унил, не бе смазан от болестта, но в неговата душа имаше възмущение към някои наши другари,^{3а} които той категорично не съществуваше.

В това време аз заварих да живее в долния етаж на къщата, в която беше Христо, Георги Попов, наш другар, дошел на курорт. В неделята той с другарката си и други гости излязоха на разходка по полето блиско до къщата. Аз се заинтересовах дали идват при Христо да го видят. Вуйна посочи едно шише до половина със сироп, който Христо отказал да пие и каза, че това е единственият подарък от Попов и повече не се интересувал. Тогава Христо ми разказа, че в същата къща, в долния етаж живее друго семейство — това на Христо Томов. Тук бил и малкият им син на лечение. Това семейство не минавало ден да не запита за здравословното състояние на Христо, а така също да му изпратят нещо за ядене. Тяхното момче винаги карало майка си да прави специално за Христо ориз с мляко и някакви патенца с белтък от яйца. Това Христо ми съобщи с особена радост.

Христо и по това време пишеше, ⁴. От всеки разговор търсеше повод да напише нещо. Запомнил съм един момент, който ми направи силно впечатление. Във време на обед, Христо, както обядваше, сложи вилцата на масата, изправи малко глава, погледна нагоре, помисли се няколко минути, извади молив и хартия и набързо написа няколко стиха. На моята забележка, че във време на ядене мисли и пише, той ми отговори: "Сега ми дойде нещо на ум, после ще го забравя".

Един празничен ден /неделя/ при него дойдоха писателите Разцветников, Каралийчев и др. В това време дойде и бръснаря. Избръсна го и Христо почна весело да се разхожда из стапта. Тогава категорично той се беше почувствувал напълно оздравял.

На четвъртия понеделник очаквах да се върне сестра му, тъй като беше завършила учебната година и си заминах. При Христо остана вуйна. Христо беше весел и бодър. Голямо беше моето очудване, когато след няколко дни разбрах от Тома, който току що беше се върнал в София, че Христо е много зле и положението му е безнадежно.

